

[Arne Melchior]

te økonomisk gevinst for samfundet i de tre lovforslag, som nu er fremsat.« Der står mere i svaret, men det handler om helt andre ting, det handler bl. a. om beskatning og den slags ting, som intet har med valuta at gøre.

Jo, så står der én ting til om valutaen: der står, at Arne Melchior nok har glemmt, at DUC også har udenlandske selskaber som partnere. Nej, det har Arne Melchior aldeles ikke glemmt, men vil de nye eventuelle koncessionshavere ikke – og det er et direkte spørgsmål til energiministeren – også primært være udenlandske selskaber, der naturligvis på samme måde vil hjemtage en eventuel fortjeneste? Jo, altså ingen valutagevinst her heller. Der er vel ingen, der tror, at nye selskaber vil komme og gøre den danske stat filantropiske tjenester.

Jeg konstaterer efter citatet af energiministeren himself, at der ikke er nogen valutagevinst for Danmark gennem denne lovgivning.

Ingen kan heller påstå, at der bliver mere af værdierne i undergrunden mængdemæssigt set, totalt set. Der kan være tale om tempoet – det skal jeg komme tilbage til – med at få fastslået, hvor meget der er, og ilandføringen af det, men der kan ikke blive mere af det. Det argument kan altså heller ikke bruges.

Der er heller ingen, der kan sige, at andre kan gøre det billigere, og det er heller ikke påstået. Jeg noterer med glæde, at socialdemokratiet og regeringen med denne lovgivning går ind for konkurrencemomentet. Det synes jeg er et stort fremskridt, så lad os benytte og holde regeringen fast på dette forhold ved mangfoldige andre lejligheder. Man siger i bemærkningerne, at det er svært at beregne de økonomiske konsekvenser af denne lovgivning, men der er dog ikke nogen direkte påstand om, at den olie og den gas, der findes, bliver billigere ved, at der fordeles koncessioner til anden side.

Tilbage bliver kun spørgsmålet om en fremskyndelse. For det første har man jo drøftet den med bevillingshaverne. Man har ikke givet dem nogen plan om, hvad man selv ønsker, men man har i bemærkningerne optrykt en tabel over den indvinding, der har fundet sted hidtil. Denne tabel fra bemærkningerne fandt vej til TV-skærmen forleden dag, og jeg synes, det er en tilsnigelse, for der ligger deri en indirekte beskyldning for, at tempoet ikke har været stort nok, skønt

regeringen, som andre ordførere jo har fremhævet, aldrig har fremført en sådan kritik over for bevillingshaverne; tværtimod, må man have lov at sige.

Men det afgørende for min påstand om, at der ikke vil blive nogen fremskyndelse, men at jeg har grund til at frygte det modsatte, er følgende:

Koncessionshaverne har nu erklæret – og man må nok sige, at det er gjort på en ret bindende måde – at de vil anlægge en retssag. Ingen kan med sikkerhed sige, om denne retssag af domstolene vil blive givet opsættende virkning for udbydelsen af yderligere koncessioner. Nogle jurister siger, at det vil retten sige, andre kommer til det modsatte resultat; sådan er det jo med specialister, men som det er sagt af flere ordførere, er det kun retten, der kan afgøre det. Men regeringen kan ikke få nogen garanti for, at højesteret ikke om et års tid vil sige, at så længe den egentlige retssag om erstatning foregår, kan der ikke slutes kontrakt til anden side. Og i det øjeblik retten udtaler det, ved vi i hvert fald, at der opstår en mangeårig forsinkelse af ny efterforskning og ilandbringning.

Dertil kommer den situation, der vil opstå, hvis retten ikke skulle komme til det her nævnte resultat, som jeg i hvert fald frygter den vil gøre, og som regeringen må frygte – tænk at den tør tage sådanne risici – nemlig at man, som hr. Arne Christiansen har været inde på, må antage, at nogle af dem, der i dag har lagt billet ind på at få at vide, hvad det egentlig drejer sig om, i så fald vil lægge bånd på sig selv og sige: lad os nu vente, indtil retssagen er afgjort, og lad os se, hvad det egentlig er, der foregår i Danmark. For der er jo ikke ubegrænsede mængder af teknisk grej, af ekspertise, altså egnet mandskab, eller af kapital, men der er masser af områder, som venter på at blive efterforsket rundt om på vor klode. Derfor tror jeg, at risikoen for en afventende holdning fra nogle af de mulige interessenters side er enorm og peger på en betydelig udsættelse af tempoet med at bringe disse rigdomme i land. Dermed vil vi altså både valutarisk og forsyningsmæssigt blive dårligere stillet end efter en aftale med den nuværende koncessionshaver.

Som en række andre partier har fremført det, herunder også fru Lone Dybkjær, finder CD naturligvis, at denne lovgivning, når jeg endelig skal gå ind på en enkelt detalje af